

Γλυκό μου πλασματάκι!

Έχω ένα φοβερό πονοκέφαλο και φοβούμαι μήπως και αύριο εί-
μαι το ίδιο. Γι' αυτό, σε παρακαλώ, αύριο (Κυριακή) να μην έλθεις,
αλλά την λυττέρα. Άς πούμε ότι ήταν ανάγκη νάλθης, πόσο θα
έκινδύνευες όμως γι' αυτό. Δεν φαντάζεσαι πόσο ποθώ να σε ξα-
ναϊδω, τελευταίο λουλούδι του πένθιμου φθινόπωρου μου, λατρευτή
υπαρξή μου!

Έρρίκος Χαΐνε

Λατρευτή μου μυγίτσα!

Άκόμα με βασανίζει ο πονοκέφαλός μου, πιστεύω όμως να μού
περάσει αύριο (Τετάρτη) και να μπορέσω να δεχθώ την αγάπη-
μένη μου μυγίτσα πριν της μεθαύριο (Πέμπτη). Τι πίκρες! Είμαι
τόσο άρρωστος. Το μυαλό μου είνε γεμάτο τρέλλα και η καρδιά
μου γεμάτη στεναχώριες. Ποτέ δεν βρέθηκε ποιητής πειδ αξιοθρή-
νητος από μέσα μέσα στην τέρση του ευτυχία ή όποια φαίνεται να
τον περιπαίζει. Φιλώ τη χαριτωμένη σου μορφή αλλά δυστυχώς
από μακριά.
Αυτό είν' όλο που μπορώ να σου δώσω μακριά απ' εμένα,
φτωχό μου κοριτσάκι. Καλή αντάμωση!

Έρρίκος Χαΐνε

Αγαπημένη Μυγίτσα!

— Ύστερα από μιιά νύχτα γεμάτη θλίψεις
και στεναγμούς έχασα σχεδόν το θάρρος μου. Είμαι σαν έ-
'Ελπίω να σ' έχω αύριο κοντά μου. Είμαι σαν έ-
νας αισθηματίας που για πρώτη του φορά ά-
γαπά. Άν μπορούσα, όλες αυτές τις αισθηματι-
κές νύχτες να τις εκμυστηρευθώ στην κ. Κοτέζ,
'Αλλ' ή μοίρα μου μού στερεί κι' αυτήν την ευχα-
ρίστησι. Έσύ όμως δεν καταλαβαίνεις αυτά που σου
λέγω, είσαι ένα χηνάκι!

Ό Ι., χήνος σου, βασιλεύς των Βανδάλων.

Λατρευτή κι' αγαπημένη φίλη!

Σ' ευχαριστώ για τις γεμάτες αγάπη λέξεις
σου. Ευχαριστιέμαι ν' ακούω πώς είσαι
καλά, εγώ όμως είμαι πάντα άρρωστος,
αδύνατος και λυπημένος τόσο που διαρκώς
τά μάτια μου δάκρυα γεμίζουν και καταριέ-
μαι την τύχη μου που με βασανίζει τόσο
άλυπτα. Κάθε άρρωστος γίνεται κι' άνοη-
τος. Δεν θέλω να με δής στην έλεεινή
κατάστασι που βρίσκομαι, αλλ' όμως και δε
μπορώ να κάμω χωρίς διόλου να σε δώ.
Έλα γλήγορα, όσο πειδ γλήγορα μπορείς,
άκους, γλυκό μου, λατρευτό προσωπάκι;
Σου στέλνω ένα ποίημα που μόλις τώρα
στον πυρετό μου όργινοσκάλασα, θα σου
φανή σαν ν' γράφηκε μέσα σε φρενοκομείο,
Ό τρελλός σε μιιά τρελλή.

Παρίσι 15 Αυγούστου

Κουλίκι μου!

Μόλις χθές έγραψι τις σειρές αυτές, αλλά δεν σου τις έστειλα
γιατί ήμουν πολύ άσχημα. — Για μεγάλη μου λύπη έμαθα σήμερα
που ήλθες εδώ και δεν με βρήκες, βιάζομαι δε να σου γράψω και
να σε παρακαλέσω να επανέλθης τη επίσκεψί σου όσο πειδ γρή-
γορα μπορείς. Είμαι πολύ πειδ καλά. Χίλια ευχαριστώ για τα ποι-
ήματα, αν κι' ακόμα δεν τα διάβασα.

Με την πειδ ειλικρινή αγάπη, δικός σου

Έρρ. Χαΐνε

Γλυκό μου παιδί,

Δεν είμαι πειδ άρρωστος αλλά κατσοφιασμένος, γιατί δύ-
μέρες τώρα, κάποιος δουλεύει κάτω απ' το παράθυρό μου, προσπα-
θώντας να στήση μιιά σκηνή, δίχως να με ρωτήσει αν μπορώ να τον
άκουω όλη την ώρα. Το μικρό μου χειρόγραφο το διαβάξω άχθό-
ταγα με μεγάλη ευχαρίστησι, θα μιλήσω με άκόμα γι' αυτό. — Έλα
λοιπόν αύριο αν μπορέσης. Διψώ και καίγομαι απ' τον πόθο να
σε ξαναϊδω. Όλοένα εμένα σκέπτομαι, αγαπημένη Μυγίτσα!

Πέμπτη-πρωί.

Έρρίκος Χαΐνε

ΖΗΤΕΙΤΑΙ άγγελιοδότης υπάλληλος πεπειραμένος διὰ τὸ
«Μπουκέτο», Λέκκα 7.

Συστάσεις άπαραίτητοι.

όποιον έλαμπε έν' άσθενικό φως.
— Ό θάλαμος της δεοποσύνης Δολόρας θά είνε αυτός χωρίς
άλλο; ρώτησε ό κόμης με φωνή άλλαγμένη;
— Μάλιστα, κύριε! το κλουβί, καθώς βλέπετε είνε πολύ στερεό
και το πουλί δε θά πετάξει.

Λέγοντας αυτά ό ξενοδόχος τράβηξε προς την πύλη και χτύπη-
σε πέντε διαφορετικά χτυπήματα.

— Ό κόμης πλησίασε τον ίπποκόμο του.
— Άν σε μιιά ώρα δε με δής να βγώ... του είπς στο αυτί.
— Μείνατε ήσυχοι, ένδοξότατε, του άπάντησε ό Λαντρώ, ξέρω
τι πρέπει να κάνω...

— Προσάπαν μὴν αφήσης να με θυσιάσουν άνωφελώς... Έλ-
πίω όμως. Όλα ως τώρα πάνε καλά και, με τη βοήθεια του Θεού,
πιστεύω να με δής να ξαναβγαίνω σώς και άβλαβής...

— Και τη βοήθεια αυτού εδώ! άποτελείωσε ό Λαντρώ δίνοντας
ένα έγχειρίδιο στον κύριο του.

Και πράγματι το χρειάζοτανε αυτό ό κόμης, γιατί για να έμ-
πνεύση μεγαλειότερη έμπιστοσύνη στον Τρουξίλλο δεν έφερε κανένα
όπλο μαζί του.

Πήρε το έγχειρίδιο, το έκρυψε στο στήθος του και κατόπιν
έσφιξε δυνατά το χέρι του όπληρέτη του.

Έκείνη τη στιγμή έν' άμυδρο φάνηκε μέσ' από την έξώθυρα
του πύργου.

— Πούς είνε; ρώτησε με φωνή άγρια.

— Εγώ, ό Τρουξίλλος! άπάντησε ό ξενοδόχος κ' εκόλλησε το
πρόσωπο του στα κάγκελλα για να τον γνωρίσουν.

Άκούστηκε ό θόρυβος που έκαναν οι σύρτες και οι άμπάρες. Η
σιδερόνια πόρτα μισανοίχτηκε κ' ένας ύπληρέτης έβγαλε το κεφάλι
του από τὸ άνοιγμα.

— Δεν είσθε μόνος! έφώναξε και θέλησε να ξανάκλεισε. Άλλά
ό Τρουξίλλος, σπρώχνοντας μπρος τον κό-
μητα, έσπρωξε δυνατά και μπήκαν μέσα.

Μόλις μπήκαν, ή πόρτα ξανακλείσει κι'
ό Λανδρώ δαγκώνοντας τα μουστάκια του

αρχισε να περιπολή υπότὸ φως της σελήνης.

Ό κόμης με τον Τρουξίλλο έμπήκαν σε
μιιά άπέραντη άψιδωτή αΐθουσα που την

έφώτιζαν πολλά φῶτα, κρεμασμένα εδώ
κ' εκεί. Θά ήτο αρχαία αΐθουσα σωματοφυ-
λάκων. Σε κάθε γωνία της ύληρχε ένα με-
γάλο καρυδένιο τραπέζι. Δεν ύπληρχε κανέ-
να άλλο έπιπλο και στο βάθος, μεσ' στο μι-
σόφωτο, διακρίνοντο οι πέτρινες σκάλες
που έφερναν στ' άπάνω πατώματα.

Μόλις φάνηκε ό κόμης, τρεις ύπληρέτες,
άγριοι, ύψηλοί, βλοσυροί και όπλισμένοι σά
στρατιώτες του έφραξαν τὸ δρόμο.

— Αυτός ό ίππότης είνε συγγενής μου,
είπε προς αυτούς ό Τρουξίλλος, έγγνώμαι
γι' αυτόν.

Ό ύψηλότερος από τους τρεις ύπληρέτες
του άπάντησε:

— Και αυτός ό ίδιος ό Θεός προσωπο-
ποιημένος αν είνε έμεις θά εκτελέσουμε τις
διαταγές που έχουμε λάβει.

— Οι διαταγές σου, Λαζαρίλλε, άπάντη-
σε ό Λαντρώ, είνε να με ύπακούης..

— Πρέπει να ίδουμε αν είν' αυτή και
ή γνώμη του δόν Άντώνιο.

— Δεν ύπάρχει λόγος ν' άνησυχούμε τὸ
δόν Άντώνιο! έμεις δε θά σαλεύσουμε απ'
αυτή την αΐθουσα.

— Δε μπορώ...

— Να πούμε, δυό λόγια στη Στεφανίνη, για μιιά ύπόθεσι που
ένδιαφέρει έμένα τον ίδιο.

— Οι διαταγές μας είνε σαφείς, άπάντησε ό Λαζαρίλλος.

Ό Τρουξίλλος έπήρε τους ύπληρέτες στη μπάντα και τους έξήγησε
περί τίνος έπρόκειτο.

— Για όνομα του Άγιου Ιάγου, σύντροφε, είπε, δε θά θελή-
σετε βέβαια να με κάνετε να χάσω αυτή την τύχη. Τι διάβολο! κά-
νετέ μου αυτή τη χάρι και αύριο θά έχω στη διάθεσή σας τὸ και-
νούργιο κρασί που θ' άνοίξω.

— Καλά, ά; είνε! άπάντησε ό Λαζαρίλλος. Δέκα λεπτά μόνο
και όχι περισσότερο.

— Σύμφωνα, άπάντησε ό Τρουξίλλος. Σύ, Παχέκο, πήγαινε να
φωνάξης τη γυναίκα μου, πές της ότι τη ζητεί ο νουνός της και..
πρὸ πάντων μὴν της αναφέρεις τ' όνομα μου...

— Αυτό είνε τὸ φρονιμώτερο, άπάντησε ειρωνικά ό Παχέκος,
άνεβαίνοντας τις σκάλες.

Ό σαρκασμός αυτός για τα συνηγικά άτυχήματα του κατήλου
έκανε τους άλλους ύπληρέτες να γελάσουν εις βάρος του, ένῳ αυτός
κατσούφιασε.

— Άφήστε μας και σεις τώρα μόνους! Είπε στο Λαζαρίλλο και
τον άλλο ύπληρέτη που ώνομάζετο Άνδρέας.

Ό κόμης και ό ξενοδόχος έμειναν μόνι... Νοιώθοντας ότι βρί-
σκεται τόσο κοντά στη Δολόρα ό κόμης αρχισε να καταλαμβάνεται
από αγωνία κι' ό Τρουξίλλος από φόβο γιατί φοβόταν την γυναίκα
του που θάντικρυζε σε λίγο και την όργη του δόν Διέγου, αν έμά-
θαινε τα συμβάντα. Η έλπίδα της συμφιλίωσης με τη γυναίκα
του και τα διακόσια όλλανδικά φιορίνια ελάχιστα καταπραΰναν τους
φόβους του.

(Άκολουθεί)